

Sygn. akt: *IC 1642/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 06 kwietnia 2016 r.

sprawy z powództwa **R. T.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. T. kwotę 25.300 zł (dwudziestu pięciu tysięcy trzystu złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. obciąża kosztami procesu pozwaną Towarzystwo (...) S.A. w W. w 100%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód **R. T.** wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 26.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 23 października 2014 r. do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 19 września 2014 r. doszło do kradzieży należącego do powoda pojazdu A. (...), o nr rej. (...). Szkada została zgłoszona pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń, z którym powód zawarł, w dniu 29 sierpnia 2014 r., umowę pakietowego ubezpieczenia przedmiotowego pojazdu w zakresie m. in. AC, w której wartość pojazdu na dzień zawarcia umowy pozwany określił na 26.300 zł. Po zgłoszeniu szkody, pozwany poinformował o uznaniu roszczenia powoda, jednakże jedynie w kwocie 22.200 zł. Powód był gotów złożyć oświadczenie o przeniesieniu własności pojazdu na rzecz pozwanej, jednakże pod warunkiem zapłaty odszkodowania w kwocie 26.300 zł. Pomimo prób powoda, nie uzyskał on od pozwanej należnego mu odszkodowania, nawet w bezspornej wysokości.

Nakazem zapłaty z 11 września 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1172/15, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. (dalej jako: WARTA) złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwana prawidłowo i zgodnie z postanowieniami umownymi ustaliła wartość pojazdu w dacie szkody na kwotę 22.200 zł. Suma ubezpieczenia, która istotnie była od tej kwoty wyższa, stanowi jedynie górną granicę odpowiedzialności pozwanej, nie jest natomiast równoważna z wysokością powstałej szkody. Równocześnie, zgodnie z zapisem §17 ust 2. OWU, Ubezpieczony przed wypłatą odszkodowania zobowiązany jest do przeniesienia prawa własności pojazdu na rzecz W. po wyrejestrowaniu tego pojazdu, czego powód odmówił. W związku z

powyższym pozwana nie pozostaje w opóźnieniu z wypłatą bezspornej części roszczenia, gdyż opóźnienie to wynika z winy powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 29 sierpnia 2014 r. zawarł z pozwaną umowę pakietowego ubezpieczenia swojego samochodu A. (...), (...), (...): (...), o nr rej. (...), w zakresie (...) (...) Standard, (...) Złoty + i WAS. Strony w umowie określiły wartość przedmiotowego pojazdu na dzień zawarcia umowy oraz sumę ubezpieczenia w zakresie AC na 26.300 zł. Do umowy ubezpieczenia zastosowanie miały ogólne warunki ubezpieczenia (dalej jako: OWU).

Okoliczność bezsporna, vide: polisa nr (...), k. 14-15.

W OWU określono m. in., że w razie kradzieży pojazdu WARTA ustala wysokość odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu zaistnienia szkody (§17 ust. 1). Wysokość odszkodowania nie może przekroczyć wartości pojazdu bezpośrednio przed zaistnieniem szkody, sumy ubezpieczenia aktualnej na dzień powstania szkody i sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy ubezpieczenia (§18 ust 1). Ubezpieczony przed wypłatą odszkodowania zobowiązany jest do przeniesienia prawa własności pojazdu na rzecz W. po wyrejestrowaniu tego pojazdu (§17 ust 2).

Okoliczność bezsporna, vide: OWU, k. 49-52.

W dniu 19 września 2014 r. doszło do kradzieży samochodu powoda – A. (...), o nr rej. (...).

Okoliczność bezsporna .

Szkoda w dniu 22 września 2014 r. została zgłoszona pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. Likwidacja szkody miała nastąpić w ramach ubezpieczenia AC. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i ustaliła przysługujące powodowi odszkodowanie na kwotę 22.200 zł. Podstawą wyliczenia tej kwoty była wycena pojazdu dokonana na dzień 22 września 2014 r. sporządzona dnia 30 października 2014 r., w której wartość bazową pojazdu wyliczono na kwotę 23.550 zł, ale zastosowano ujemne korekty za pierwszą rejestrację (-147 zł) i za indywidualny zakup za granicą (-1.668 zł). Pozwana nie wypłaciła jednak powodowi przedmiotowej kwoty uzasadniając to brakiem zgody powoda na zawarcie umowy przeniesienia prawa własności pojazdu na rzecz W.. Powód zgodę taką wyraził, ale pod warunkiem przeniesienia własności pojazdu za kwotę 26.300 zł. Ostatecznie powód umowę cesji podpisał, jednak naniósł na przesłanym mu przez pozwaną formularzu poprawki, w których zazaczył, iż złożył do Sądu pozew o ustalenie odszkodowania w wyższej wysokości, a kwota wypłacona przez W. ma być w wysokości określonej prawomocnym wyrokiem lub ugodą sądową.

Dowody: korespondencja między stronami, k. 16-18, 21, 28-33; wycena pojazdu, k. 19-20; umowa cesji, k. 22-23.

Wartość rynkowa pojazdu marki A. (...), (...): (...), o nr rej. (...), według cen obowiązujących na lokalnym rynku w dniu 29 sierpnia 2014 r. wynosiła 25.500 zł brutto, natomiast w dniu 19 września 2014 r. 25.300 zł brutto.

Dowody: opinia biegłego wraz z kalkulacją, k. 71-84, 110.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których autentyczności, ani wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, a także – przede wszystkim – na podstawie opinii biegłego sądowego, na podstawie której Sąd ustalił wysokość szkody. Sąd ocenił opinię jako fachową i wyczerpującą, a przedstawione przez biegłego wnioski za wyprowadzone w sposób logicznie poprawny z poczynionych ustaleń. Strona pozwana

zakwestionowała wprawdzie ustalenia biegłego, jednakże biegły wyjaśnił je w ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 06 kwietnia 2016 r.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w istocie w przeważającej mierze niesporny. Strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia łączącej strony umowy ubezpieczenia, zaistnienia szkody, ani swojej odpowiedzialności za przedmiotową szkodę. Równocześnie jednak wniosła o oddalenie powództwa w całości, pomimo, iż uznała swoją odpowiedzialność, choć w niższej kwocie (2.200 zł), niż żądana przez powoda.

Podstawą prawną żądania powoda jest art. 805 §1 k.c., w świetle którego przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę; oraz art. 805 §2 pkt 1 k.c., zgodnie z którym przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Łącząca strony umowa ubezpieczenia AC przewidywała obowiązek wypłaty odszkodowania m.in. w przypadku kradzieży pojazdu, a w myśl §17 ust. 1 OWU, WARTA określać miała odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu dokonania kradzieży. Jako, że wartość ta stanowiła pomiędzy stronami kwestię sporną, Sąd – jak wskazano powyżej – ustalił ją na podstawie opinii biegłego, który wskazał, że na dzień zaistnienia szkody wynosiła ona 25.300 zł.

Równocześnie Sąd uznał za niezasadne argumenty pozwanego, jakoby powód nie wyrażał zgody na zawarcie umowy cesji, które warunkowało wypłatę bezspornej części odszkodowania. Jak wynika z przedłożonych przez powoda dokumentów, miał on wolę zawarcie takiej umowy, nie zgadzał się jedynie na zapisy ustalające wysokość należnego odszkodowania w kwocie ustalonej przez pozwanego (2.200 zł).

W związku z powyższym Sąd uznał roszczenie powoda w przeważającej części za zasadne i zasądził na jego rzecz kwotę 25.300 zł.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 817 §§1 i 2 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w ww. terminie trzydziestodniowym. Biorąc pod uwagę, iż szkoda została pozwanej zgłoszona w dniu 22 września 2014 r., powodowi należały się odsetki od dnia 23 października 2014 r.

Reasumując, Sąd zasądził od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. T. kwotę 25.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 października 2014 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt. II wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 §1 k.p.c., jak w pkt. III wyroku uznając, że powód uległ jedynie co do nieznaczonej części swojego żądania i zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w całości pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)